

4. 2. 2018 - Z cizího krev neteče

1. čtení: Mk 15, 24-32

Základ kázání: Sk 16, 20-40

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

být falešně obviněn. Obviněn na základě lži, něčeho ne-skutečného. Zažít odsouzení za čin, který se nikdy nestal. Ať už institucí soudu nebo bližním. Zažil to Ježíš. Zažil to Pavel, který oddaně následoval příklad Ježíšův.

Tomu se rádi vyhneme. Nebo se, ještě raději, postavíme do role odsuzujících a zavírajících, jen abychom se náhodou sami nestali odsouzenými. Třeba i světem, který na pravdu a spravedlnost nikdy moc nedal. Proto ani současné dějiny neznají miliardy takových jako byl Ježíš nebo Pavel.

Když už se do situace falešných obvinění, pomluv nebo i vykonstruovaného soudního procesu dostaneme, hlavně hledáme cestu ven. Jak sestoupit z kříže. Jak utéct z vězení, jehož všechny mříže a všechny okovy rozlámalo zemětřesení. No a co, že náš žalářník si kvůli tomu vezme život. No a co, že zápolením o svůj vlastní život právě ten ztrácíme.

Pavel zcela obráceně. Křesťansky. Kristovsky. Byl falešně obviněn, bez procesu zbičován - ačkoli byl římským občanem. Jenom proto, že nějaký lid něco pořvával. A nějakým pracháčům a vlivným se nehodil. A když zemětřesení rozlámalo okovy i mříže jemu i ostatním, zůstal sedět ve své cele. Stejně tak Silas. Ba dokonce i všichni ostatní vězni - mnozí jistě odsouzeni právem.

Stejně Ježíš na kříži. Vždyť by se mu tak ulevilo, kdyby sestoupil. Žádná obludná smrt několikahodinovým udušením. Žádné bodání kopím. Žádný posměch, nevíra, nepochopení. Naopak by tolik uvěřilo jeho zázračnému sestoupení z kříže!

Ježíš neutekl z kříže, Pavel neutekl z vězení. Raději ztratili své životy pro Hospodina, a tak pro své bližní. Ačkoli právě ti je zavírali do vězení, mučili, kamenovali, křížovali.

Co jiného taky mohli udělat? Měl snad Pavel utéct? Zachránit si život, získat svobodu, a poté oprávněně obvinít zkorumpované soudce ve Filipis?

Ale to by zemřel ten žalářník. Dokonce vlastní rukou. Kvůli Božímu vysvobozujícímu činu rozlámání okovů a vězení. Zcela nevinný muž by byl po smrti! K čemu je mi svoboda vykoupená smrtí bližního? Jak mohu být svoboden za cenu zabití nevinného? Jak bych mohl žít na úkor bližních? Nedejbože přesvědčen o svém křesťanství...

A tak Pavel zůstal sedět ve vězení. Stejně ostatní muklové. Tak Ježíš zůstal na kříži. A umíral. Poplíván, posmíván. Vyzývá k záchraně vlastního života a získání tolika konvertitů pro své jméno!

Jenže právě to je sátán. Tedy Pokušitel. Tedy Pokušení. Účel světi prostředky. Hlavně aby někdo uvěřil. Hlavně aby někdo chodil. Otázka ceny je bezpředmětná, prostředků nakonec taky. Co je smrt jednoho za Pavla a Silase? Za miliony? Miliardy?

Pro lidi nicotná cena - „z cizího přece krev neteče.“

Pro Hospodina je to však nepřijatelná cena. A tak se Hospodin dusil na kříži. Nechal se zbičovat a vsadit do vězení za něco, co nikdy nespáchal. A když mu zemětřesení otevřelo cestu na svobodu, zůstal Hospodin v Pavlovi sedět tam, kde byl. Odmítl zachránit sám sebe. Raději ztratil sám sebe, aby zachránil obyčejného žalářníka. Ztratil sám sebe, aby zachránil posmívající se zákoníky, velekněze i kolemjdoucí. Aby zachránil ty, kteří ho odmítli, nepochopili, pochopili špatně. Aby zachránil ty, kteří ho zbili. Ktělí ho zabili.

Samozřejmě, že Pavel šel stejnou cestou. Vždyť byl křesťanem. Kristovcem. Utéct, zachránit svůj život a podlehnout lákadlu lidského světa znamená podat ruku d'áblu. Podat ruku sátánovi (= pokušení), tomu Zlému a jaká další jména si člověk vymyslel, aby vyvinil sám sebe z podlehání svým vlastním

pokusením. Vždyť pokušení nejsou jinde než uvnitř člověka. Objektivně žádné pokušení neexistuje - jen v lidském chtivém pohledu, tužbě, dychtění.

Podlehnutí pokušení pak znamená vždy vstupovat do otroctví. Do vězení a okovů. Třebaže často s úsměvem. Třebaže často s dojmem dobrého rozhodnutí. Zejména když se ztráty nechají stranou s tím, že „když se kácí les, létají třísky.“

Tak proč ale ten Hospodin vyvýšil toho v lidských očích nemoudrého, absurdního, nelogického, selhavšího Ježíše? Pavla?

Protože oni, a s nimi hrstka vyvolených mezi mnoha povolányými, pochopili, že můj život nemá žádnou cenu. Nikdo na tomto světě ho nemá moc způsobit - já ze všech nejméně. Má svoboda nemá žádnou hodnotu - vždyť každý den otročím svým dychtěním! Nejsou-li záchranou být jedné ztracené, zatoulané ovečky. Tedy jsou-li záchranou zejména mě samého. Jsou-li výrazem mého strachu z nedůležitosti, bezmocnosti, nepodstatnosti a bezcennosti. Mého strachu ze smrti či utrpení.

Před Bohem má naopak hodnotu život, který ztrácí sám sebe pro druhé. Pro žalařníky a křižující. A tak pro slávu Božího jména a světlo jeho tváře.

Pavlovo absurdní jednání ve ztrátě sebe sama spolupůsobilo v žalařníkově obrácení. A celého jeho domu. Vždyť úplně cizí člověk, dokonce vězeň, kterého ten žalařník sám zavřel, odmítl utéct z nespravedlivého odsouzení. Aby on, žalařník, nezemřel. Aby mohl žít!

Protože Bůh chce milosrdenství, ne oběti. A není většího milosrdenství, než ztráta sebe sama pro bližního. Zejména když ho vpodstatě neznám. Hospodin doufá, že lidé budou vracet dar života do jeho rukou, a tak konečně naleznou svůj život. A tak životy, víru, radost, záchranu a pokoj druhých. Ať už jednoho ztraceného nebo stovek jako Pavel nebo miliard jako Kristus.

A nebo ne. Nebo budu jako někteří zákoníci a velekněží sledovat rozboření druhého chrámu. Ztrátu zaslíbené země. Rozptýlení po celém světě. Budou se třást strachy jako soudcové, kterým až příliš pozdě došla jejich zkorumpovanost a chyba při

nakládání s plnoprávným a důstojným občanem. Budou podlézat právě tomu Pavlovi, který zůstal sedět ve vězení bez mříží a pout. Hlavně aby o tom celém nikde nikomu neříkal!

Zbytečně. Hloupě. Jenže když nás tolik z lidského světa učí hlavně zápasit o svůj život...! Vždyť i církve tak často říkají, že člověk má věřit, aby spasil *svou* duši...! Jakoby něco takového snad dělal Kristus. Nebo Pavel. Nebo třeba Milada Horáková.

Tak Kristus zachránil a otevřel srdce pro tolik zcela cizích ztrátou sebe sama. Tak Pavel zachránil a otevřel srdce ztrátou sebe sama. A jiní křesťané? Jiní Kristovci? Jiní následovníci příkladu Krista?

Inu, to už záleží také na nás. Jestli si vybereme cestu dobrořečení a života skrze ztrátu právě toho svého života. Nebo cestu zlořečení a smrti skrze úsilí zachránit a zachovat právě svůj život a naplnit svá dychtění.

Jestli raději utečeme před tíhou kříže svého i cizích, nebo se na ně necháme třeba i přibít. Jestli se zalekneme lidských obvinění, bičování, věznění a pomluv, nebo přijmeme z Boží ruky vzkříšení.

Kterému však vždy předchází nejprve ztráta vlastního života... Bez smrti není vzkříšení. Bez ztráty vlastního života pro Krista není Božího království.

Amen.

Píseň: 636 - Z tvé ruky, Pane můj